

Poštovani profesori i djelatnici škole, dragi roditelji i prijatelji, dragi maturanti

Kako pridjevima opisati jednu po mnogočemu posebnu generaciju? Kako glagolima proživjeti sve radosti, strepnje, razočaranja i iznenađenja utkana u svaku njihovu situaciju? Kako zamjenicama istaknuti sve neponovljive individue u klupama i pred njima, koje su jedne drugima davale nepresušnu motivaciju? Kako riječima dati onu nadljudsku, osjećajnu konotaciju? Sami ne bismo mogli, no oni koji su Nas podučavali jezicima, naši razrednici, pružili su nam sve to.

Vodili ste nas i s nama stvarali dva svijeta.

Jednog su izgradile stranice i korice knjiga i moćne riječi.

Vozili smo se u vlaku rame uz rame s Anom Karenjinom, borili se s vjetrenjačama i ležali u poljima Van Goghovih suncokreta. Proputovali smo svijet po pukoj geografskoj karti, dok smo na krilima znanja rušili jakobinske diktature i drevna carstva. Analizirali smo bezbroj molekula od kojih smo i sami satkani i protivili se svakom zakonu fizike.

Naš drugi svijet ispunjen je vama, stvarnim likovima, ali i postojanim zakonima koje nismo mogli izvrtati. No uz vašu smo se pomoć i životno znanje, uspjeli snaći i odrasti.

Hvala profesoricama Dinki Tomašković Presečki, Sandri Babnik Lončar, Mihaeli Cerovečki Benković i Željki Bajsić, snažnim ženama koje su nam u svim situacijama bile veliki oslonac i potpora kao i profesor Bojan Hržica. Hvala vam na svom trudu, vjeri i motivaciji koju ste nam neprestano pružali. Isto tako, hvala našoj ravnateljici Bibijani Šlogar koja je stručno predvodila našu Gimnaziju u ovim zahtjevnim vremenima. U posljednjih četiri godina *biti profesor* bilo je izazovno, ali vi ste svi bespogovorno bili naši Prometeidi, lučonoše. Nesebično ste razdijelili sva svoja znanja i savjete, toplinu za naše osjećaje i potrebe te ljudskost čije olimpsko vrelo nikad ne presuše.

Zato su danas pred vama već cjeloviti i čvrsti, mladi ljudi ispunjeni svježinom i željama. Donedavno iskušavani neiskustvom mladenaštva, zatočeni sami sa svojim snovima i strepnjama. Često smo se osjećali samima i nedovoljno vještima, no arijadnina nit vodilja uvijek bi se na kraju brižno spustila i borbu bar na tren olakšala. Njezin začetak pronašli bismo u rukama naših roditelja, ustrajnih čuvara, ali i vodiča u nova, još neotkrivena prostranstva. Kao štafetu, prenijeli svoja znanja i iskustva, ali nam pritom dali slobodu da tražimo i poniremo za vlastitima. I sad spremni poput Ujevića, prepustit ćemo se *ko listak nek nas mota u ludi polet vihor lud, letjet ćemo ko' lišće što vir ga vije, jer za let je duša stvorena*.

Lea Mraz i Marija Ban, 4.a